

Олена Борисівна Мамчич

Доцент кафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педуніверситету імені Т.Г. Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Поет, літературний редактор, перекладач. Автор 92 наукових публікацій, 62 літературних публікацій, серед яких 31 антологія та п'ять поетичних збірок: «Територія душі», «Обмани дощів», «Покаяння», «...І був вечір, і був ранок...», «Акварелі». Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (2007). Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

Світлої пам'яті Небесної Сотні

Небесна Сотня... Вічність над Майданом...
Жалобні крила вітру і дощів...
Бажали жити, слави не жадали,
Не чули серцем красномовних слів...
Блаженна доля Вас усіх спіткала,
Відчули біль буття, чужий і свій,
І під зірками зоряних хоралів
Злетіли душі бранців смерті у сувій...
Небесна Сотня... Ви святі і грішні,
У час важкий країни злидарів
Заради поколінь, прийдешніх і колишніх,
Пішли... В ім'я любові, віри та надій...
Але Ви з нами... У піснях і думках
З небес мрійливих взимку й навесні
Прокляттям куль із кров'ю, болем, сумом
Ще завітаєте у наші дні і сни...
Вас не забудемо... В сльозі наївно чистій
Попросимо всепрощення у Вас

За те, що відійшли під сонце променисте
Нетореним шляхом без гніву і прикрас...
В обійми янголів потрапили з повітрям,
Ми ж на Землі помолилось за Вас,
І молоде, зелене, сильне віття
Зупинить на хвилину плинний час...

Що я дала тобі, моя країно,
Окрім себе і вічних істин днів?
І промайне зненацька та година,
Що забере оману блудних слів...
Прости мене за всі мої провини,
Перед твоїм обличчям – без порад,
Безмежність серця – сплата в вічну скриню –
Благає знов відчути грішний чад...

Ніхто і ніде, і ніколи
Не стане володарем днів,
Коли озирнешся довкола, –
А світ мимоволі прозрів,
Щодня маєш справу зі щастям
І безпомилково живеш,
З коханням блукаючи в хащах,
Надію терпінням заллеш...

Відтяли душу забобонів грона,
Цілком природна оптова ціна,
Грайливо пестить всіх Джульет Верона,
Бере кохання наче крадькома.
Та вже змарніли вікові обличчя,
І пожовтіли келихи дощів,
Медовий смак похмурого сторіччя
Шматує душі зайвістю життів...

У ліриці життя спокуси вистачає,
А сонце світить, загортає дні,
Юрба вітрів щербатих з небокраю
Несеться крізь прощання і вогні.
Не скривдить сонце нас у нетрях часу,
Якщо поквапиться, – то житиме в віках,
З крилатим вітром, з волею в запасі
Ще повоює, поборовши страх...

Ми залишаємось людьми завжди, в усьому,
І воля наша – сизокрилий птах –
Летить крізь хмари, не відчувши втоми,
Під щирим сонцем, вічним в небесах.
Відчує серце, як дощі зневіри
Благають повернути кроки днів,
Як час гортає душі сиво-сірі
І не лунає віковичний спів.
Прокинеться сумління, віра в слово
Все переможе на святій землі,
Ми до свободи вже давно готові,
І вірний шлях прокладемо в імлі.
І згасне ніч, і день народить весни,
Зрадіє світ від посмішок дітей,
І знову правда в очі гляне чесно
Без воєн і оманливих ідей...